

10 e Kamer

Nr. 1004/10
VAN HET PARKET
Nr. C/453/13
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Verzimmingsregister

8 maart 2013

not. DE.66.L7.5802/06 van het Openbaar Ministerie en van

wonende te

burgerlijke partij,

tegen:

1. geboren te op wonende te chauffeur,
2. oorichtina met ondernemingsnummer met maatschappelijke zetel te
3. geboren te op wonende te gepensioneerde

beklaagden;

verdacht van;

te

door het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering, zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had

kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kulperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van art. 66 SW.:

A. de eerste:

op niet nader te bepalen data, in de periode van 25 augustus 2005 tot en met 30 augustus 2005 (stuk 7)

bij inbreuk op artikel 99, § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1° en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

open stallingen te hebben geplaatst, bestaande uit 2 delen; het één van 6,4 op 4,75 meter, het andere van 5,5 op 10,5 meter, gelegen achteraan op het perceel tot tegen de perceelgrenzen (stuk 24 en foto stuk 9),

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in woongebied volgens het gewestplan van 7 november 1978 (stuk 2).

B. de tweede en de derde:

bij inbreuk op artikel 99, § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, 3° en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 als eigenaar te hebben toegestaan en te hebben aanvaard dat één van de onder artikel 146, 1° en 2° van voormeld decreet bedoelde strafbare feiten te hebben gepleegd, voortgezet of te hebben in stand gehouden door als verhuurder toe te hebben gestaan dat onvergunde werken zoals omschreven in tenlastelegging A werden gepleegd.

Met de omstandigheid voor de tweede en de derde dat de telastleggingen A en B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146, tweede lid, Stedenbouwdecreet 1999.

C. de eerste:

vanaf 20 december 2008 tot en met datum der dagvaaring,

bij inbreuk op artikel 4, § 1, strafbaar gesteld door artikel 39, § 1.1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het hoger vernoemd decreet, dat de indeling in drie klassen voorschrijft, behoort tot klasse 2 van de hinderlijke inrichtingen, met de omstandigheid dat de milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 een bouwvergunning of krachtens artikel 99, § 1, 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening een stedenbouwkundige vergunning nodig is, wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend, omvattende:

stallen voor kleine herkauwers, inzonderheid gelten, schapen, damhert, edelhert, ree, enz. andere dan vermeld onder rubrieken 9.7, waaronder verstaan één of meer gebouwen en/of installaties waarin kleine zoogdieren gefokt of gehouden worden, in een gebied ander dan woongebieden met landelijk karakter en agrarische gebieden met plaatsen voor meer dan 10 gespeende dieren, dat dient te worden gecatalogeerd onder 9.6.a) van bijlage 1 van Vlaem. I (klasse 2)

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 28 juni 2010, 13^e kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

"Herkwalficeert de feiten onder tenlastelegging A, B en C als volgt:

te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

op niet nader te bepalen data, in de periode van 25 augustus 2005 tot en met 30 augustus 2005.

A. de eerste

bij inbreuk op artikel 99, § 1-1', strafbaar gesteld door de artikelen 146, al. 1-1' en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, vanaf 1 september 2009 inbreuk van artikel 4.2.1.1'a, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1' van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij Besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in

strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, een constructie opgetrokken of geplaatst te hebben meer bepaald open stellingen te hebben geplaatst bestaande uit twee delen, één van 6,4 meter op 4,75 meter, het andere van 5,5 meter op 10,5 meter, gelegen achteraan op het perceel tot tegen de perceelgrenzen gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in woongebied volgens het gewestplan van 7 november 1978.

B. de tweede en de derde:

bij inbreuk op artikel 99, § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, 3° en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmakend van artikel 4:2.1.1a, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij onder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, als eigenaar toestaan of aanvaarden dat één van de onder artikel 6.1.1.1° en 2° vermelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden, door als verhuurder toe te hebben gestaan dat onvergunde werken zoals omschreven onder tenlastelegging A werden gepleegd

Met de omstandigheid dat de tenlastelegging B gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van artikel 146 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999, vanaf 1 september 2009 bepaald door artikel 6:1.1 al.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

C. de eerste:

vanaf 20 december 2006 tot en met datum der dagvaarding, zijnde 4 november 2008;
Bij inbreuk op artikel 4, § 1, strafbaar gesteld door artikel 39, § 1.1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1965 betreffende de milieuvergunning, vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.6.1, § 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen betreffende milieubeleid met een titel XVI Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen; opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een schending te hebben gepleegd van de door titel XVI gehandhaafde regelgeving met name de exploitatie van een hinderlijke inrichting klasse 2 zoals omschreven in de inleidende

dagvaarding/ stallen voor kleine herkauwers rubriek 9.6a van bijlage 1 van Vlaam. 1) namelijk stallen voor meer dan tien schapen.

Verklaart de eerste beklaagde schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en C;

Toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;
Veroordeelt de eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van tweehonderd euro, met 45 opdeciemen verhoogd (= x 5,5), 1.100,00 euro bedragende;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 2 maand.

Verklaart de tenlastelegging B in hoofde van de tweede en derde beklaagde bewezen.

Gelast de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van de tweede en derde beklaagde voor een duur van drie jaar te rekenen vanaf heden.

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de gerechtskosten begroot op de som van 172,45 euro;

Legt de veroordeelden bovendien elk een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 25 euro overeenkomstig artikel 91.2^{de} lid van het K.B. d.d. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 30 december 1950, 9095);

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van vijftwintig euro, met 45 opdeciemen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de eerste beklaagde éénmaal deze som;

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklaagden en

in solidum over te gaan tot het volledige herstel in de oorspronkelijke staat van de plaats te kadastraal gekend als (toestand 1 januari 2007, voorheen 1399f); door het afbreken van de bijgebouwde open stallingen en verwijderen van het afbraakmateriaal; en dit binnen een termijn van zes maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis.

Zegt voor recht dat voor het geval het herstel in de oorspronkelijke staat niet binnen de vastgelegde termijn wordt gerealiseerd de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt dat gelet op de vordering van de dewaasemk. sieder bouwkundig inspecteur er door de beklagden en in solidum een dwangsom van 50,00 euro zal verbeurd worden per dag vertraging in de uitvoering van voormelde herstelmaatregel.

Op burgerlijk gebied:

Verklaart de vordering van lastens onvankelijk en deels en in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt in solidum tot het volledig herstel in de oorspronkelijke staat van de plaats te kadastraal gekend als [toestand 1 januari 2007, voorheen 1399f], door het afbreken van de olijgebouwde open stallingen en verwijderen van het afbraakmateriaal en dit binnen een termijn van zes maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis.

Zegt voor recht dat voor het geval het herstel in de oorspronkelijke staat niet binnen de vastgelegde termijn wordt gerealiseerd de burgerlijke partij in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt dat gelet op de vordering van er door de beklagden in solidum een dwangsom van 50,00 euro zal verbeurd worden per dag vertraging in de uitvoering van voormelde herstelmaatregel.

Veroordeelt in solidum om te betalen aan een definitieve schadevergoeding van 3000,00 euro ex aequo et bono, meer de vergoederende rente vanaf 25 augustus 2005 tot heden en vanaf heden meer de gerechtelijke rente tot op de dag der algehele effectieve betaling en meer de kosten, hiern begrepen de RPV a rato van 650 euro.

Wijst het anders en meergevorderde af als ongegrond."

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 12 juli 2010 door enkel tegen de burgerlijke beschikkingen;
- 13 juli 2010 door tegen alle beschikkingen,
- 13 juli 2010 door tegen alle beschikkingen.
- 13 juli 2010 door het openbaar ministerie tegen en

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 8 februari 2013 in het Nederlands:

- de derde beklagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat te

- de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat te voor meester advocaat te

- de tweede beklagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat te in haar hoedanigheid van lasthebber ad hoc;

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

- de burgerlijke partij in haar middelen vertegenwoordigd door meester voor meester beiden advocaat te

2. De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

De beslissing van de eerste rechter over de strafvordering tegen de eerste beklagde hierin begrepen de beslissing over de herstellvordering voor zover tegen deze beklagde gericht, is niet door de beroepen bestreden.

3.1. De telastlegging B moet worden verbeterd als volgt:

te op niet nader te bepalen data, in de periode van 25 augustus 2005 tot en met 30 augustus 2005:

bij inbreuk op artikel 99, § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, 3° en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat één van de onder artikel 146, 1° en 2° van voormeld decreet bedoelde strafbare feiten werden gepleegd, ter zake door als eigenaar - verhuurder de onvergunde werken omschreven in de telastlegging A te hebben toegestaan of aanvaard.

3.2. De aldus verbeterde telastlegging B heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

Van de verbetering werd aan de partijen kennis gegeven.

Tevens hierna sprake is van de telastlegging B betreft het deze telastlegging zoals hierin randnummer 3.1 verbeterd.

3.3. In tegenstelling tot wat de eerste rechter deed is een wijziging van de regelgeving geen reden om de kwalificatie van te last gelegde feiten aan te passen. De rechter dient wel vast te stellen dat de feitelijke gedraging die aan een telastlegging ten grondslag ligt op het ogenblik van de uitspraak nog strafbaar is. Het sub B aan de tweede en de derde beklagde te last gelegde maakt nog steeds één misdrijf uit. Het

is sinds 1 september 2009 een inbreuk op en strafbaar geschild door art. 6:1-1, eerste lid, 3°, en tweede lid, VCRO.

4. In de gunstigste veronderstelling voor de tweede en de derde beklaagde nam de termijn van de verjaring van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B een aanvang op 25 augustus 2005. De termijn werd gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 13 juli 2010. Sindsdien is minder dan vijf jaar verstreken, zodat de strafvordering tegen deze beklaagden niet vervallen is door verjaring.

5.1. De tweede beklaagde is eigenaar van het goed waarop de telastlegging B betrekking heeft; zij verhuurde dit in de periode waarop de telastleggingen betrekking hebben aan de eerste beklaagde. De derde beklaagde was in die periode gedelegeerd bestuurder van de tweede beklaagde.

De tweede en de derde beklaagde betwisten de onvergunde uitvoering van de werken omschreven in de telastlegging A in de periode waarop de telastlegging B betrekking heeft, te hebben toegestaan of aanvaard.

5.2. De eerste beklaagde stelde in zijn verklaringen aan de verbalisant niet dat hij de verhuurder toestemming had gevraagd voor het oprichten van de stellingen en zocht niets over de eventuele aanvaarding ervan door de eigenaar. Hij verklaarde op 20 december 2006 dat zijn toestemming niet werd gevraagd en dat hij "aanvankelijk heeft toegelaten dat de stellingen blijven staan"; omdat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van de vergunningsplicht voor deze constructies. In conclusies voor de eerste rechter voert de burgerlijke partij aan dat hij de verhuurder "van in 2005 op de hoogte bracht omtrent de handelingen van eerste beklaagde". Nog in conclusies stelt de burgerlijke partij dat de derde beklaagde "steeds heeft aangegeven dat de stallen tegen zijn wil werden opgericht, doch dat hij terzelfder tijd aangaf bang te zijn van de eerste beklaagde".

Al deze elementen in acht genomen is niet bewezen dat de tweede beklaagde, door het persoonlijk toedoen van de derde beklaagde of een andere persoon, toestemming gaf voor het oprichten van de stallen; dit geldt ook voor de derde beklaagde. Het staat ook niet boven redelijke twijfel vast dat, althans in de periode waarop de telastlegging B betrekking heeft, de tweede en / of de derde beklaagde de in de telastlegging A omschreven toestand hebben aanvaard.

De tweede en de derde beklaagde dienen te worden vrijgesproken.

6. Over de herstellingsvordering dient het hof niet meer te oordelen. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft, bij brief van 8 februari 2011, bevestigd dat het herstel bevolen bij het bestreden vonnis werd uitgevoerd.

7. De eerste rechter veroordeelde ten onrechte de eerste, de tweede en de derde beklaagde solidair tot de kosten; nu aan de eerste beklaagde enerzijds en aan de tweede en de derde beklaagde anderzijds geen misdrijf gemeen is.

8.1. De woning met grond van de burgerlijke partij paalt onmiddellijk aan het goed waarop de eerste beklaagde de stellingen onvergund

heeft gebouwd (telastlegging A) en geëxploiteerd zonder de daartoe vereiste milieuvergunning (telastlegging C).

vorderde voor de eerste rechter een vergoeding voor materiële schade van € 500 en voor morele schade van € 6 000. De eerste rechter veroordeelde de drie beklaagden hoofdelijk tot betaling van een vergoeding van € 3 000 voor 'genótsderving'; voor materiële schade werd geen vergoeding toegekend.

Mede op vordering van de burgerlijke partij beval de eerste rechter aan de drie beklaagden het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand onder verbeurte van een dwangsom bij niet-uitvoering van het herstel.

8.2. Rekeninghoudend met het uitgevoerde herstel is de vordering van de burgerlijke partij tegen de drie beklaagden zonder voorwerp geworden voor zover zij strekte tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en tot de verbeurte van een dwangsom.

8.3. Gelet op de vrijspraak van de tweede en derde beklaagde is de burgerlijke vordering, voor de strafrechter noodzakelijk gesteund op het te last gelegde misdrijf, voor het overige niet gegrond voor zover tegen hen gericht.

8.4.1 De burgerlijke partij heeft uitdrukkelijk verklaard geen incidenteel hoger beroep in te stellen. Vergoeding voor eventuele materiële schade is dus niet meer aan de orde.

Het is duidelijk dat de burgerlijke partij door de in hoofde van de eerste beklaagde bewezen misdrijven morele schade heeft geleden. Door de omvang, de inplanting zowat tot tegen de perceelsgrens en de gebruikte materialen heeft de burgerlijke partij belangrijke visuele schade geleden. De onvergunde exploitatie van de schapenstalling heeft geur- en lawaaihinder meegebracht die er niet zou zijn geweest zonder de onvergunde exploitatie; dit alles bracht ondermeer mingenot van de tuin mee. Mede rekeninghoudend met het feit dat de telastlegging C een onvergunde exploitatie betreft gedurende bijna twee jaar raamt het hof de schade bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming toelaten in billijkheid op € 3 000. Op dit bedrag is vergoedende rente verschuldigd aan een rentevoet van 2,5% per jaar vanaf een gemiddelde datum, nl. 1 december 2007.

8.4.2 Krachtens art. 162bis Sv., samen gelezen met art. 211 Sv., veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagden, deze beklaagden tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding, bepaald in art. 1022 Ger.W.; deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begróten. Deze begróting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door art. 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek. Er is geen reden om van deze regel af te wijken: de vordering steunt niet op een klaarblijkelijke overwaarding van de schade die een normaal bedachtzame en zorgvuldige justitabele niet zou hebben begaan; noch op een te kwader trouw verrichte verhoging die als enig doel had op artificiële wijze het bedrag van de vordering op te trekken tot een hogere schijf.

Er zijn geen redenen aangevoerd om een ander bedrag dan het
voorzieningsbasisbedrag toe te kennen.
Rekeninghoudend met het onderscheiden bedrag van de vordering in
beide aanleggen bedraagt de rechtsplegingsvergoeding € 900 voor de
procedure in eerste aanleg en € 715 voor de procedure voor het hof.

OP DEZE GRONDEN.

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen
aangehaald in het bestreden vonnis en:

- art. 211 en 212 Sv.,

- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in
gerechtzaken,

verklaart de beroepen onvankelijk en er ten gronde over beslissend;

wijzigd het vonnis van 28 juni 2010 voor zover het is bestreden als volgt:

verbetert de telastegging B zoals hiervoor in randnummer 3:1
verbeterd,

op strafgebied:

sprekt de tweede en de derde beklaagde vrij zonder kosten;

verklaart de herstellvordering van het college van burgemeester en
schepenen van en zijn vordering tot verbeurte
van een dwangsom voor zover gericht tegen deze beklaagden zonder
voorwerp,

legt de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het
openbaar ministerie voor wat betreft de strafvordering tegen de tweede
en de derde beklaagde te last van de Staat,

op burgerrechtelijk gebied:

verklaart de herstellvordering van de burgerlijke partij voor zover gericht
tegen de drie beklaagden en de erop geente vordering tot verbeurte
van een dwangsom zonder voorwerp,

verklaart de civiele vordering voor zover gericht tegen de tweede en de
derde beklaagde voor het overige onvankelijk doch niet gegrond; legt
de kosten in beide aanleggen gemaakt met betrekking tot deze
vordering te last van de burgerlijke partij,

veroordeelt de eerste beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij
van € 3 000, vermeerderd met de vergoedende rente aan een rentevoet
van 2,5% per jaar vanaf 1 december 2007 tot heden en met de

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, not 1004/10

verwijlrente aan de wettelijke rentevoet vanaf heden tot de datum van betaling.

veroordeelt de eerste beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van de burgerlijke partij met betrekking tot de vordering tegen de eerste beklaagde, hierin begrepen een rechtsplegingsvergoeding van € 900 in eerste aanleg en € 715 in beroep.

verwerpt het meer of anders gevorderde als niet-gegrond.

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, ngt. 1004/10-

Kosten beroep:

Afschriften:	€ &
Opstelrecht ber. bek.:	€ &
Dagvaarding:	€ &
	<hr/>
+ 10 %:	€ &
	€ &
Totaal:	<hr/>
	€ &

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende
correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter
voorzitter en raadsheer en in
openbare terechtzitting van 8 maart 2013, uitgesproken door voorzitter
in aanwezigheid van substituu-
t-procureur-generaal, met bijstand van griffier.